

PAŃSTWOWA WYŻSZA SZKOŁA MUZYCZNA w ŁODZI
TOWARZYSTWO PRZYJACIÓŁ ŁODZI

IL CAMPANELLO

SALA

PAŃSTWOWEGO TEATRU IM. STEFANA JARACZA W ŁODZI

czwartek, dnia 27 czerwca 1963 r.

GAETANO DONIZETTI

IL CAMPANELLO

Opera komiczna w 1 akcie

C. C. MENOTTI

AMELIA IDZIE NA BAL

Opera komiczna w 1 akcie

Wykonawcy: Studenci P.W.S.M. w Łodzi i uczniowie P.S.S.M. w Łodzi

P R O G R A M

GAETANO DONIZETTI

IL CAMPANELLO

Opera komiczna w 1 akcie

Obsada:

Serafina ELŻBIETA GAWROŃSKA, stud. PWSM,
r. IV klasa prof. Olgi-Olginy

Don Hannibale JERZY SOBCZYŃSKI, uczeń PSSM, r. IV
klasa prof. Grzegorza Orłowa

Enrico EUGENIUSZ NIZIOŁ, absolwent PWSM
klasa prof. Grzegorza Orłowa

Teściowa ELŻBIETA FRĄTCZAK, stud. PWSM, r. III
Wydział Pedagogiczny

Chór:

**Janusz Bączek, Cysewski Benedykt, Czesław Chybki, Alicja Derkacz,
Ignacy Górniak, Jadwiga Gaduła, Zbigniew Król, Izabella Kobus, Janina
Koprowska, Zyta Kubicka, Zbigniew Łuszczkiewicz, Antoni Przestrzelski,
Fryderyk Stanek, Maria Urbańska, Alicja Ziętkowska.**

Inscenizacja i reżyseria

Dr ZYGMUNT LATOSZEWSKI
i ANDRZEJ SACIUK

Scenografia

JÓZEF RACHWALSKI

Kierownictwo muzyczne

Dr ZYGMUNT LATOSZEWSKI

Przygotowanie solistów

KRYSTYNA ŻARNOWSKA
i TAMARA SAMUJŁO

Przy fortepianie

KRYSTYNA ŻARNOWSKA

ITTEIHO OHATEAD

IL CAMPANELLO

Opera komiczna w 1 akcie

Treść Opery

Uczta weselna. Młodzianka śpiewaczka, Serafina, poślubiła dużo starszego od siebie, bardzo dobrze sytuowanego aptekarza, Don Hannibala Pistacchio, słynnego wynalazcę proszków na wszelkie dolegliwości.

Szczęśliwy „młody” małżonek, pełen werwy, marzy o jak najszybszym pomnożeniu słynnego rodu Pistacchiów.

Wśród zaproszonych gości znajduje się także były ukochany Serafiny, zapamiętały zdobywca serc niewieścich, Enrico. Kiedy udaje mu się zostać sam na sam z Serafiną, usiłuje wszelkimi sposobami wrócić do łask panny młodej. Ona jednak znając już jego naturę Don Juana, drwi sobie z zalotów. Zdrażniona ambicja męska każe Enrico zemścić się na nowożeńcach; postanawia udaremnić spełnienie nocy poślubnej. Po wyjściu wszystkich gości Enrico pojawia się kilkakrotnie w mieszkaniu aptekarza, za każdym razem w innym przebraniu, pod pozorem chęci nabycia słynnych leków Don Hannibala na dolegliwości swoje, a później wymagowanej swej żony — staruszki cierpiącej rzekomo na wszelkie nieprawdopodobne choroby. W ten sposób zajmuje Don Hannibala do samego ranka, kiedy to zrezygnowany aptekarz musi wyjechać w sprawach majątkowych. Jednak mimo udaremnienia nocy poślubnej — Enrico nic nie wskórał. Serafina oświadcza, że i tak zostanie wierna mężowi. Odchodząc Enrico życzy nowożeńcom, aby wszystkie następne noce spędzili równie przyjemnie.

C. C. MENOTTI

AMELIA IDZIE NA BAL

Opera komiczna w 1 akcie

Obsada:

Amelia	TERESA WOJTASZEK, stud. PWSM, r. IV klasa prof. Olgi-Olginy.
Mąż	EUGENIUSZ NIZIOŁ, absolwent PWSM klasa prof. Grzegorza Orłowa
Kochanek	HENRYK KŁOSIŃSKI, uczeń PSSM, r. II klasa prof. Grzegorza Orłowa
Komisarz	FRYDERYK STANEK, student PWSM r. I klasa prof. Grzegorza Orłowa
Przyjaciółka	ELŻBIETA JEŻEWSKA, stud. PWSM, r. IV klasa prof. Grzegorza Orłowa
Pokojówka	JANINA KOPROWSKA, stud. PWSM, r. II klasa prof. Olgi-Olginy
Pokojówka II	MARIA URBAŃSKA, stud. PWSM, r. II klasa prof. Grzegorza Orłowa.

Chór:

Janusz Bączek, Benedykt Cysewski, Czesław Chybki, Alicja Derkacz, Ignacy Górniak, Jadwiga Gaduła, Zbigniew Król, Izabella Kobus, Zyta Kubicka, Zbigniew Łuszczkiewicz, Antoni Przestrzelski, Alicja Ziętkowska.

Inscenizacja i reżyseria

Dr ZYGMUNT LATOSZEWSKI
i ANDRZEJ SACIUK

Scenografia

JÓZEF RACHWAŁSKI

Kierownictwo muzyczne

Dr ZYGMUNT LATOSZEWSKI

Przygotowanie solistów

RAJMUND AMBROZIAK
i TAMARA SAMUJŁO

Przy fortepianie

RAJMUND AMBROZIAK

Treść Opery

Rzecz dzieje się w roku 1900, w domu zamożnego arystokraty. Amelia, jego żona, wybiera się na bal; kiedy po długich przygotowaniach ma już wyjść — wpada małżonek oświadczając, że nigdzie nie pójdą, ponieważ znalazł korespondencję miłosną Amelii z kochankiem i żąda podania imienia uwodziciela. Amelia początkowo wypiera się zdrady, ale kiedy mąż czyta list jej kochanka, przyznaje się i obiecuje wyznać imię wielbiciela pod warunkiem, że pójdą na bal. Kiedy okazuje się, że kochanek to sąsiad mieszkający o piętro wyżej, mąż z pistoletem wybiega ukarać uwodziciela, zamykając przedtem wiarołomną żonę na klucz.

Przeżona takim obrotem sprawy Amelia, powiadamia przez okno kochanka o tym, co zaszło, on zaś ratuje się ucieczką, opuszczając się po linie na balkon pokoju Amelii.

Wraca mąż i znalazłszy gaskę w pokoju, chce go zastrzelić, jednak pistolet zaczyna się. Wtedy siadają do męskiej rozmowy. Rozmowa przeciąga się, czas ucieka i bal coraz bardziej staje się niespełnionym marzeniem Amelii. W końcu rozwścieczona takim obrotem sprawy Amelia przerywa dysputę rozbijając na głowie męża wazon. Mąż pada nieprzytomny, a przeżona Amelia woła pomocy. Do pokoju wkracza policja z komisarzem na czele, a za nią żądni sensacji sąsiedzi.

Nie tracąc rezonu Amelia oświadcza, że męża ugodził zbrodniarz, który wdarł się do mieszkania i grożąc pistoletem żąda pieniędzy, zaś zbrodniarzem tym jest ... kochanek.

Męża zabiera pogotowie, kochanka — policja, Amelię zaś — komisarz, oczywiście na bal.

KRÓTKI ZARYS DZIAŁALNOŚCI PAŃSTWOWEJ WYŻSZEJ SZKOŁY MUZYCZNEJ w ŁODZI

Uczelnia nasza zorganizowana została wspólnym wysiłkiem prof. Kazimierza Wiłkomirskiego — pierwszego jej rektora, oraz prof. Heleny Kijeńskiej-Dokiewiczowej — pierwszego jej prorektora, organizatora i dyrektora Łódzkiego Konserwatorium Muzycznego okresu międzywojennego.

Regularne wykłady w zakresie wszystkich bez mała dyscyplin rozpoczęto już 24 marca 1945 r. PWSM w Łodzi ma więc za sobą już 18 lat działalności.

W ciągu tego czasu Uczelnię ukończyły 363 osoby.

Kompozycja	Teoria	Dyrygentura	Fortepian	Klawesyn	Organy	Harfa	Skrzypce	Altówka	Wiolonczela	Kontrabas	Flet	Obój	Klarnet	Fagot	Trąbka	Róg	Śpiew	Sekcja Nau- czycielska	Sekcja Instru- ktorska	Rytmika	Sekcja B	Ogółem
10	39	16	64	7	11	3	15	4	7	3	1	2	9	1	2	2	58	70	14	17	8	363

Ta grupa 363 wykwalifikowanych młodych muzyków zasilila poważnie szeregi polskich pracowników sztuki, przyczyniając się swoją działalnością artystyczną, pedagogiczną i społeczną w sposób istotny do rozwoju polskiej kultury muzycznej. Nie brak wśród wychowanków naszej Uczelni muzyków i działaczy wybitnych, nazwisk głośnych należących do polskiej czołówki artystycznej i pedagogicznej i często reprezentujących chlubnie naszą sztukę i poza granicami kraju. Nie sposób w szczyplych ramach tego skrótego przeglądu prezentować całej plejady naszych szczególnie utalentowanych absolwentów, ograniczymy się zatem do przykładowego wymienienia kilku wybitniejszych sił artystycznych i pedagogicznych już b. poważnie zasłużonych dla naszej kultury muzycznej: Wanda Wiłkomirska, Jan Krenz, Kazimierz Serocki, Tadeusz Paciorkiewicz, Zbigniew Szymonowicz, Zenon Płoszaj, Zenon Hodor, Zbigniew Frieman, prorektor Franciszek Wesołowski, Jadwiga Dzikówna, Irena Winiarska, Teresa Żylis (solistka opery w Oberhausen, NRF).

W Uczelni od początku jej istnienia działalność dydaktyczna jest wiązana z intensywną działalnością artystyczną, grającą z jednej strony doniosłą rolę wychowawczą w życiu wewnętrznym Uczelni i przyczyniającą się waleń do stworzenia właściwego klimatu artystycznego — z drugiej strony czyniącą z niej poważny ośrodek kultury muzycznej o szerokim zasięgu oddziaływania społecznego.

Na tę działalność artystyczną składają się 1) uczelniane koncerty w wykonaniu pedagogów (początkowo pod nazwą „Koncertów Konserwatorium”, a następnie pod egidą SPAM, ZKP i Katedr), 2) uczelniane audycje studenckie, 3) studenckie audycje radiowe, 4) recitale dyplomowe, 5) koncerty dyplomowe w Filharmonii, 6) występy chóru szkolnego w Filharmonii (prof. W. Raczkowski, doc. K. Mrószczyk, ad. Z. Gzella), 7) występy symfonicznej orkiestry szkolnej (prof. B. Wodiczko, prof. T. Kiesewetter), 8) przedstawienia operowe oraz wykonania estradowe oper i fragmentów operowych, 9) udział studentów i absolwentów w konkursach i festiwalach krajowych i zagranicznych.

Godzi się tu specjalnie podkreślić bogatą tradycję Uczelni w dziedzinie wykonawstwa muzyki oratoryjnej, kantatowej i operowej.

Chór szkolny oraz soliści — studenci Wydziału Wokalnego — mają w swoim dorobku artystycznym między innymi takie dzieła literatury polskiej i obcej jak Pergolesiego „Stabat Mater”, Szymanowskiego „Litania”, Mozarta „Requiem”, Sikorskiego „Stabat Mater”, Woytowicza Kantata „Na pochwałę pracy”, Haydna „Cztery Pory Roku”, Mozarta Msza C-dur, Bacha Kantata „Zbudźcie się”, Beethovena IX Symfonia, Szymanowskiego „Stabat Mater”, Szymanowskiego III Symfonia, Haendla oratorium „Juda Machabeusz”, Szymanowskiego „Harnasie” (wyk. estrad.), Mozarta „Don Juan” (fragment w wyk. estrad.), Pucciniego „Madama Butterfly” akt II (wyk. estrad.), Mozarta „Wesele Figara” (fragment w wyk. scen.), Nicolai „Wesołe Kuzoszki” (fragm. w wyk. scen.), Mussorgskiego „Bory Godunow” (fragment w wyk. scen.), Lortzinga „Próba operowa” (wyk. scen.), Offenbacha „Opowieści Hoffmana” akt. III (wyk. scen.), Stefaniego „Krakowiaci i Górale” (udział chóru w wyk. scen.), Glinki „Ruslan i Ludmiła” (udział solistów studentów w operomontażu), Bizeta „Carmen” (fragment w wyk. estr.), Moniuszki „Halka” i „Straszny Dwór” (fragmenty w wyk. estr.), Szymanowskiego „Król Roger” akt. I (wyk. estr.).

Nowym ważkim osiągnięciem w tej dziedzinie było wykonanie w br. przez chór PWSM i PSSM przy współudziale solistów Lidi Skowron, Paulosa Raptisa i Michała Marchuta oraz orkiestry Filharmonii Łódzkiej pod dyr. ad. Z. Gzelli wielkiego dzieła Haendla „Acis i Galatea”.

Prawdziwym wydarzeniem w życiu Uczelni było także wystawienie przez klasę operową pod dyr. prof. dra Zygmunta Latoszewskiego dwóch jednoaktowych oper: „Dzwonka” Donizettiego i „Amelia idzie na bal” Menottiego w ramach Festiwalu Oper Kameralnych zorganizowanego w kwietniu br. przez Ministerstwo Kultury i Sztuki. Przedstawienie to spotkało się z b. gorącym przyjęciem ze strony specjalistów i publiczności warszawskiej.

Bardzo pomyślnie rozwijająca się pod kierunkiem prof. T. Kiesewettera uczelnią orkiestra symfoniczna zaprezentowała w br. melomanom łódzkim w Filharmonii 2 ambitne programy obejmująca m. in. także pozycje jak: IV Koncert Brandeburski Bacha, Mozarta Symfonię g, Koncert Liszta Es w wyk. Tadeusza Chmielewskiego stud. klasy M. Wiłkomirskiej oraz uwertury do opery „Tannhauser“ R. Wagnera.

Studenci i absolwenci naszej Uczelni są zdobywcami licznych nagród na konkursach krajowych i zagranicznych. Nie sposób referować tu wszystkich zwycięstw Uczelni na tym polu, przypominamy więc tylko, że poprzedni rok (1962) przyniósł jej nowe, bardzo poważne sukcesy w postaci I Nagrody uzyskanej na Międzynarodowym Konkursie Śpiewaczym w Monachium przez absolwentkę (1961/62) Delfinę Ambroziak — klasa prof. G. Orłowa (solistka Opery Łódzkiej) — (o szczególnej randze tego wydarzenia mówi fakt nie przyznania żadnemu z kandydatów Nagrody II), oraz II Nagrody uzyskanej przez stud. r. IV Teresę Wojtaszek — kl. prof. O. Olginy, na Konkursie Śpiewaczym w ramach Międzynarodowego Zjazdu Młodzieży w Helsinkach. Delfina Ambroziak w towarzystwie Rajmunda Ambroziaka (fortepian) reprezentowała chlubnie i w rb. naszą sztukę w N.R.F. nagrywając b. odpowiedzialne programy w rozgłośniach Monachium, Bremen, Stuttgartu, Kolonii i Berlina. W maju na Ogólnopolskim Przesłuchaniu Kandydatów na Międzynarodowe Konkursy Zagraniczne Komisja Kwalifikacyjna przy Minist. Kultury i Sztuki przyznała pierwsze miejsce na tegoroczny Konkurs w Genewie dyplomantowi Józefowi Ciepłusze (kl. oboju prof. A. Olejnika) oraz absolwentowi Grzegorzowi Postołowowi (kl. klarnetu prof. Z. Włodowskiego).

Spśród zesłorocznych absolwentów Wydziału Wokalnego obok Delfiny Ambroziak zapisują się pięknie jako soliści opery łódzkiej Ewelina Kwaśniewska i Eugeniusz Nizioł.

W Uczelni łódzkiej czynnych jest 5 Katedr: (teorii) kier. doc. F. Wesołowski, 2) (fortepianu) kier. prof. Z. Szymonowicz, 3) instrumentów smyczkowych kier. doc. F. Jamry, 4) muzyki kameralnej (kier. prof. K. Bacewicz) i 5) problematyki wychowania muzycznego (kier. doc. M. Kacperczyk.).

Wszystkie Katedry rozwijają intensywną działalność dydaktyczną i metodyczno-naukową, katedry fortepianu, instrumentów smyczkowych i muzyki kameralnej — także działalność artystyczną, Katedra instrumentów smyczkowych podjęła poza tym z inicjatywy jej kierownika długofalowe badania naukowe w zakresie fizjologii gry skrzypcowej przy udziale wybitnego neurologa dr Stefana Sokołowskiego.

Dorobek naukowy katedr charakteryzuje się m. in. licznymi, publikowaniami przez PWM COPSA, „Poradnik Muzyczny“ — pracami typu podręcznikowego, z zakresu metodyki, naukowo-popularyzatorskiej, a także naukowymi sensu stricto (katedra instrumentów smyczkowych); ostatnim bardzo istotnym osiągnięciem tego typu jest wydana przez PWWSM praca doc. F. Jamrego i dr S. Sokołowskiego pt. „Wstęp do teorii kinetyki muzycznej“.

Z władzami Uczelni współdziałają ściśle w organizowaniu jej życia R. U. ZSP i Komitet Uczelniany ZMS — rozwijające akcję kulturalno-oświatową w Klubie Uczelnianym i społeczną akcję upowszechnienia kultury muzycznej w terenie oraz Studenckie Koło Naukowe przy Katedrze Teorii prowadzące pracę samokształceniową (referaty, audycje, dyskusje) i współpracujące z organizacjami młodzieżowymi w akcjach społecznych.

Do najważniejszych osiągnięć gospodarczych Uczelni liczymy: 1) wyposażenie szkoły w instalację elektro-akustyczną, 2) wyposażenie Katedr (w miarę możliwości finansowych) w niezbędne urządzenia techniczne, 3) zorganizowanie uczelnianego Klubu Kawiarni, 4) zbudowanie wielkich 30-głosowych organów.

Bolączką gospodarczą utrudniającą dotkliwie pracę i rozwój naszej Uczelni są niezwykle trudne warunki lokalowe.

K. B.